

K letní konferenci AY - vysokoškolské

Pojetí dějin se dnes stává svrchovaně důležitou otázkou filosofickou i theologickou. *Sit venia periodisationi*: dnes se ocitáme uprostřed třetího období v dějinách lidské emancipace od *chudoby*. Nejprve to byl nesmírně dlouhý zápas s pověrami a mýtem, jakož i dodnes neukončený boj s náladami; proti všem těmto mlhám byla položena *jasnost a střízlivost* ducha. Stalo se tak dvojím (hlavně) způsobem: jednak v Řecku, jednak v Izraeli. Celé další období (opět neukončené) bylo charakterizováno bojem střízlivosti a realismu praktického životního úsilí proti geometrickému myšlení antického idealismu. Pyrrhovým vítězstvím praxe bylo dosaženo gigantických institucí struktury tak geometrické, že skutečný lidský tvor je jimi ustavičně požírán jako obrovským molochem někdy v starém Orientě. Lidstvo vešlo do nového období, totiž období boje proti lidskému zotročení nelidskými absolutistickými institucemi civilizačními, uprostřed něhož nyní v polovině XX. století jsme.

Smyslem konference by se mělo stát, ukázat smysl křesťanské zvěsti právě na tomto pozadí, ukázat, že Ježíš Kristus přišel, aby ponížené povýšil, aby pokorným přinesl milost, aby chudé uvedl do království nebeského, aby sloužil nejubožejším, aby přišel k nemocným a uzdravoval je atd. atd., summou, že přišel především k chudým (nejen majetkově, ale také majetkově), a že nepřišel ke „zdravým“.

Smyslem konference by dále mělo být, ukázat zbloudilost církví, které se soustředily jakoby na duchovní základy a bohatost či chudobu nebraly dost vážné, zavádějící falešné „bratrství“ mezi lidmi pouhým bratříčkováním, pouhým oslovováním a titulováním „bratře“, „sestro“. Je třeba znovu vyzdvihnout smysl základního rozdílu mezi „stejně“ hříšnými lidmi, rozdílu, který je ostrou linií tažen po celém Starém zákoně a který je legitimován samotným Pánem církve v evangeliích, základního rozdílu, který je po prvé zastírán pokusem o „zduchovení“ v počátcích u apoštola Pavla (člověka zdaleka ne chudého) a potom napořád v církevní praxi. Bude třeba také ukázat, že my, věřící inteligence, byť věřící, nejsme těmi chudými, pro než především přišel Ježíš Kristus; opakovat znovu a znovu, že království nebeské není naše, nýbrž chudých, že my nejsme ti nejnížší a poslední, kteří mají být povýšeni a postaveni na první místa, že my budeme leda posledními v království Božím (tak jako i Jan Křtitel), dostane-li se nám vůbec tak obrovské milosti, a že naším *úkolem* (povinností) je sloužit těm, kterým je skutečné přichystán příbytek na nebesích, v domě Otcově. A nejenom to: my musíme dobře vědět a stále znovu slyšet, že nám právě platí ono běda, určené farizeům a zákoníkům, a že na nás míří ona slova Křtítelova: Pokolení ještěrcí, i kdo vám ukázal, kterak byste utéci měli budoucího hněvu? Protož číňte ovoce hodné pokání! Neuznáme-li, že my jsme ti farizeové (a nikoli chudí), jsme nenávratné pokrytci .

A tu se ovšem naskýtá otázka: co my máme tedy dělat, jak máme sloužit oněm miláčkům Páně, chudým? A odpověď zní: dávat jim (*jim*, o *ně* jde!) *svobodu* každého sedmého a především a hlavně každého padesátého léta. (Přečtete si dobře na př. 25. kapitolu z III. knihy Mojžíšovy.) Ježíš Kristus přišel vyhlásit léto milostivé (Luk. 4,16-21). A my musíme být hlasateli svobody pro chudé a

utištěné; jinak jsme sůl zmařená. A jak už řečeno, chudé je třeba vysvobodit a) od pověry, b) od geometrického racionalismu, který vyústil v moderní ducha svírající vědu, c) od institucí, které jsou jejími výtvoři a které učinily z dnešní civilizace systém lidského zotročení.

Proto navrhuji jako témata konference tyto přednášky:

I. Evangelium a chudí

II. Poddanství pověrám

III. Poddanství vědě a technice

IV. Poddanství civilizaci a institucím

V. Kde je naše místo a kde je místo církví

Bližší a přesnější bude v návrhu, který vyjde jako 3. číslo Mlatu.